

FILM

Kulturchef Krister Persson 033-700 07 39
Kulturredaktör Lena Kvist 033-700 07 19
E-post kultursidan@bt.se

Uppslaget är redigerat och färdigställt av Krister Persson

BIOGUIDE

VISAS PÅ 2001

Alice i underlandet

■ Alice återvänder till underjorden i Tim Burtons färgsprakande version.

Shutter Island

■ En gastkramande resa in i det mänskliga psykets allra mörkaste labyrinter. (AH)

Green zone

■ Länge är filmen lika sympatisk som Damons rollfigur... (EH)

Alvin & Gänget 2

■ Charmig highschoolkomedi i fortsättningen i historien om de animerade, sjungande ekorrar-na. (HW)

Änglavakt

■ Stämningsfullt foto och Izabella Scorupcos definitiva genombrott som skådespelare. (EH)

I love you Philip Morris

■ Jim Carrey har som Steven Russell skadat bort 80 procent av sin Jim Carrey-figur. (EH)

Flickan från ovan

■ Så fort filmen utspelas i Susies himmel dör den en smula, om uttrycket tillåts. (EH)

Percy Jackson och kampen om åskviggen

■ Som om någon lagt ett smörpapper över ett JK Rowling-manus... (EH)

Prinsessan och grodan

■ Bra familjefilm från Disney i animerad retrostil. Dock ingen blivande klassiker. (AH)

Draktränaren

■ Det finns ingenting i "Draktränaren" som du inte sett förut (EH)

Farsan

■ Fett magplask av Josef Faras med farsan i huvudrollen.

Premiär: Kick Ass

VISAS PÅ RÖDA KVARN

Apan (11-13/4) Från 15 år.

Recensenter: HW – Hedvig Weibull, MTO – Mats T Olsson, EH – Erik Helmersson. AH – Anton Hedberg

Aaron Johnson är superhjälten Kick-Ass. Men det är Hit Girl (Chloë Grace Moretz) som är behållningen, tycker BT:s recensent Mats T Olsson.

FOTO: NORDISK FILM

En pubertal Spider Man

Film: KICK ASS

Regi: Mathew Vaughn

Med: Aaron Johnson, Chloë Grace Moretz m fl

Biograf: Biostaden 2001

RECENSION. Kick Ass är en film som alla föräldrar kommer hata och ungarna älska. En våldsromantisering, pubertal Spider Man-pastisch som närmast kan liknas vid en bisarr blandning av Supersugen, Kill Bill och Boli-bompa.

Utgångspunkten är några bleka New York-tonåringar som ställer sig frågan varför ingen någonsin försökt bli en superhjälte på riktigt och rensat upp bland stadens slödder. Tanken triggar igång highschoolkillen Dave Lizewski (Aaron Johnson), vars enda

» De flesta dagar i veckan, ja. Men just idag så var den, trots allt, rätt kul. Tacka en 12-årig tjej med samurajsvärd för det.

egentliga superkraft är att han verkar helt osynlig för tjejer. Sagt och gjort, han beställer en grön-gul vådräkt från internet och förvandlar sig själv till Kick-Ass. Serietidningsälskande ultranörd på dagen, hemmasnickrad rättskipare på natten. Under sitt första brottbekämpningsuppdrag får han en smärtsam snabblektion av några biltjuvar i just varför ing-

en tidigare försökt bli superhjälte på riktigt (för att det gör jåkligt ont...) men så råkar någon filma hans nattliga eskapader med mobilkamera och lägga ut på nätet. Och resten är, som man säger, Youtube-historia.

NU ÄR INTE Kick-Ass filmens enda superhjälte. Roligast är den dynamiska far-och-dotter-duon Big Daddy (Nicholas Cage) och Hit Girl (Chloë Grace Moretz); en 12-årig psykopatversion av Pippi Långstrump bestyckad med samurajsvärd, kasttjänor och en förfärande obscen vokabulär. I scen efter scen massakrerar hon busar på löpande band och droppar repliker som "era f##tor" och "show's over, motherf#%kers". Hade filmen kommit 1987 hade den antagligen totalförbjuds och Hem & Skola imploderat av moralpanik. Men positionerna

flyttas fram och 2010 kan ett litet barn som avrättar medmänniskor och ropar könsord vara den största behållningen.

EGENTLIGEN ÄR DET ganska fånigt att Kick Ass orsakat sådan stor hajp eftersom man har sett allting tusen gånger förut. Enda skillnaden är att de traditionella actionhjänterollerna görs av ett mer oväntat persongalleri. De flesta dagar i veckan hade jag antagligen också avfärdat filmen som reaktionär, ihålig popkulturunderhållning med en citatvänlig nonsensdialog och moraliskt förkastliga budskap.

De flesta dagar i veckan, ja. Men just idag så var den, trots allt, rätt kul. Tacka en 12-årig tjej med samurajsvärd för det. ■

Mats T Olsson

Biotoppen

■ Den animerade familjefilmerna "Draktränaren" behåller förstaplatsen på svenska biotoppen. Nya på listan är actionfilmen "Bounty Hunter" och Peter Jacksons "Flickan från ovan".

Helgens mest sedda filmer

1. (1) Draktränaren
2. (2) Alice i Underlandet
3. (3) Shutter Island
4. (Ny) Bounty Hunter
5. (6) Avatar
6. (4) Farsan
7. (Ny) Flickan från ovan
8. (5) Änglavakt
9. (7) Green Zone
10. (9) Klara

Fotnot: Listan avser besök på svenska biografier fredag-söndag

Källa: Filmägarnas kontrollbyrå

Rolands tv-tips

LA CONFIDENTIELL
SVT1 fredag 9 april kl 22.00

DETTA ÄR EN mästertlig amerikansk polisfilm i regi av Curtis Hanson, vilken aldrig tidigare kommit i närheten av en så utsökt kvalitet som i denna filmatisering av James Ellroys stora roman med namn som filmen.

I en stort upplagd satsning på eget manus målar han ett Los Angeles å 1950-talet, alla dessa behag, men också skenbara sådana. Staden terroriseras av

brottlighet under ledning av bossen Micke C och inledningen till den 2 timmar och 20 minuter långa filmen är ett brutalt mansmord. Vi ser ut-sökta rollgestaltningar på så gott som samtliga händer – aktörer som Kevin Spacey, Guy Pearce, Russen Crowe och den skickliga Kim Ba-

Kim Basinger i filmen L A Confidentialt.

FOTO SCANPIX

singer (som när filmen gjordes inte hade synts till på filmduken på ett par år).

INTELLEKTUELLT STÅR FILMEN

på ungefär samma plan som le Carrés manus inom hans speciella genre, men stilmässigt går associationerna snarare till Hammet och Chandler och den svartvita klassiska deckartiden i amerikansk film. Här finns influenser från många av de tunga namnen i filmhistorien. Det mest betecknande för denna långa film är dess förmåga att hålla många bollar i luften samtidigt. I så måtto är den mycket trogen

mot Ellroy, vilken är känd för sina spindelnätlika intriger, labyrintbyggen och intrikata upplösningar.

BASINGER GÖR HÄR en Veronica Lake-pastisch – som exempel på de individuella mästerskapens rollista. Här finns över huvud taget en komplicerad filmstruktur av ovanliga mått. L A Confidential innebär en osedvanlig filmisk njutning. Dock innehåller den en del hårda sekvenser, i sanningens namn. ■

Roland Johanson

FILM

XUSEL ★DÅLIG ★★GODKÄND ★★★BRA ★★★★★MYCKET BRA ★★★★★MÄSTERLIG

En smörig historia

Film: LEAP YEAR

Med: Amy Adams, Matthew Goode, Adam Scott med flera.

Regi: Anand Tucker

Biograf: Bergakungen, Göteborg

RECENSION. Romantiska komedier bygger i stor utsträckning på stämningar. Att förmedla behagliga sinnesintryck till åskådaren så att den grå vardagen känns långt borta. Det är egentligen inte så viktigt om manuset har något att säga eller om värderingarna är som tagna från femtiotalet. Så länge en söt flicka och en söt pojke blir kära, blir ovänner och sedan kära igen mot en fond av ruskigt vackra miljöer är allt annat förållat.

Leap Year är en i raden av amerikanska romantiska komedier som utspelar sig på den gröna ön Irland. Böljande kullar och storslag-na vyer lägger grunden för denna smöriga historia.

PERFEKTIONISTEN ANNA (AMY Adams) som drömmer om ett storslaget liv i en lyxig lägenhet tillsammans med sin pojkvän Jeremy (Adam Scott) bestämmer sig för att ta saker i egna händer då Jeremy inte får tummen ur och friar till henne. Att bli gift är nämligen Annas största dröm.

När Jeremy åker till Dublin och en läkarkonferens tar Anna flyget över för att själv ställa sig på knä och fria till sin drömprins. Men problem uppstår och Anna hamnar i en liten håla på landsbygden där hon träffar den trubbiga och tystlåtna Declan.

Mot betalning erbjuder sig Declan att köra Anna till Dublin. Det blir början på en lång rad förvecklingar och smågulliga incidenter som sakta men säkert för de två närmare varandra.

MYCKET I DEN här filmen är under all kritik. Larviga små konflikter, en oerhörd förutsägbarhet, tröttsamma stereotyper och så många vackra solnedgångar och gröna kullar att hälften vore nog. Men. Det är också lite småroligt, lite hjärtligt och om inte romantikern i oss alla får komma fram ibland vore livet rätt så trist. *Leap Year* är en timme och fyrtio minuters vardagsflykt. När den är över är det inget som dröjer kvar, men väl där kan man inte riktigt låta bli att tryckas med. ■

Niklas Kjellberg
TT Spektra

Ångestfyllt om krigets vansinne

Film: LEBANON

Regi: Samuel Maoz

Med: Oshri Cohen, Yoav Donat, Itay Tiran, Ashraf Barhom m.fl.

Biograf: Hagabion, Göteborg

RECENSION. Klockan tre på morgonen samlas fyra män i en stridsvagn. De israeliska soldaterna är del av det första anfallet mot Libanon, året är 1982. Männen är rutinerade. De käbblar sinsemellan och det är först när eldstrider utbryter som de förstår att det gäller livet, israelernas eller libanesernas. Genom stridsvagnens sikte ser den ovane skytten Shmulik kriget växa fram. Han har svårt att fokusera, siktet glider fram över förödelsen som om han hade hamnat på en annan planet. Barnkroppar ligger bland bråten, liksom helgonbilder och familjefoton.

"LEBANON" HANDLAR INTE om ansvar och inte om skuld. Inte om vem som har rätt att döda vem, eller när man ska lyda order. Filmen handlar snarast om chock och skräck och dödanets oförutsägbarhet. Som krigsfilmer brukar, bjuder "Lebanon" på en stor dos smuts, blod och slem. Men inne i stridsvagnen får inga hjälteled eller uppvisningar i prickskytte

Krigets klaustrofobi. Israeliska "Lebanon" utspelas i stort sett helt i en stridsvagn. FOTO: NOVEMBERFILM

plats. Här finns bara soldaternas ångest och följden av deras stress i form av akuta kroppsbehov. De sargade kropparna utanför pansarhöljet tycks påminna soldaterna inne i vagnen om den egna kroppsligheten. För när en lugn stund uppstår mitt i anfallet är det märkligt nog en sexfantasi som soldaterna kan enas kring.

SKÅDEPELARN I FILMEN är tydliga typer med den svage vagnschefen Assi (Itay Tiran) som krackelerar under ansvaret och den handlingskraftige kroppsarbetaren Hertzal (Oshri Cohen) som tar över kommandot när krisen är ett faktum. Men det är genom den skärrade nykomlingen Shmuliks (Yoav Donat) perspektiv som pu-

bliken följer vansinnet i krigstillståndet. Hans granatsikte är både soldatens och publikens blick på fasorna.

"LEBANON" PÅMINNER MYCKET om den animerade filmen *Waltz with Bashir* från 2008. Inte för att den handlar om samma krig utan för att båda filmerna skildrar soldaternas ångest över att föra ett krig som de inte förstår. Båda handlar om hur unga, utbildade män med chockartad plötslighet ställs inför fiendens oerhörda lidanden. Liksom inför kravet på att döda, också barn och gamla, med lagliga eller olagliga vapen. Det är både angeläget och skrämmande. ■

Hedvig Weibull

Ett filmiskt möte i realismen

Film: GAINSBOURG – ETT LEGENDARISKT LIV

Med: Eric Elmosnino, Lucy Gordon, Laetitia Casta med flera

Regi: Joann Sfar

Biograf: Biopalatset, Göteborg

RECENSION. En intressant aspekt med "Gainsbourg – Ett legendariskt liv" är att den blir bra ungefär samtidigt som dess huvudperson, den franske sångaren Serge Gainsbourg, blir det i filmen.

Och Gainsbourg slog igenom sent.

Men vi går händelserna i förväg. Det här är berättelsen om en artist, låtskrivare, kulturinstitution och inte minst skandalmakare som starkt bidrog till att definiera Frankrikes självbild under framför allt 1960-talet. Clown, geni, satiriker, lebeman och kvinnokarl utan like. Det är också ett filmiskt möte mellan magisk realism, förhöjd realism och bara realism. Gainsbourg utrustas av regissören

Kärlek i filmen Gainsbourg – ett legendariskt liv. FOTO: J R ME BR ZILLON

Joann Sfar med två alter egon, manifierade av groteska dockor. Den ene är en judekarikatyr som skulle ha gjort Lars Vilks stolt, den andre en perverterad dandy som hämtad ur "Pans labyrint". Så här, säger Sfar, kastades Gainsbourg som en hjälplös farkost mellan två obetvingliga krafter: judendomen och provokationstörsten. Övertydlig eller briljant gestaltning? Döm själv.

VAD SOM DÄREMOT står klart är att Sfar bara skildrar Serge Gainsbourg, sällan analyserar eller förklarar honom. Han är en blyg,

Erik Helmersson
TT Spektra

Gamla koloniala fantasier präglar Avatar

REFLEKTION. När jag äntligen såg *Avatar* förra veckan hade jag svårt att hålla mig för skratt. När huvudpersonen samlade stamfolken och höjde sitt spjut i luften och skrek "This is for our children and our childrens children!" så brast det. Jag orkade inte med fler kli-chéer.

I filmen finns tre typer av människor: den flummiga, idealistiska och genomgående forskaren, den benhårda, muskulösa och ärke-onda militärgeneralen och den pragmatiska, skämtsamma och pengahungliga entreprenören. Och så skådisen Michelle Rodri-

quez som står för det obligatoriska tits'n'ass. För hur kan man annars tolka en kaxig helikopterpilot som ger sig in i fullt krig med uringat linne när alla andra kör militäroveraller? Som det skakar och dallrar när hon greppar spaken...

Dessutom är filmen om inte rasistisk så oerhörd exotiserande och tyngd av gamla koloniala fantasier. Pandorianerna har platta näsor, stora läppar och bryter på swahili. De bär små höftskynken och är i enhetlighet med västvärldens bild av "infödingar" ett med jorden, blint tillbedjande, naiva

och enkla. Med sina starka kroppar och svaga intellekt kan de inte greppa att deras pilar inte går genom glas. Jag undrar om manus har inspirerats av SVT:s Den stora resan.

Många har valt att se filmen som en spännande och tekniskt fulländad storfilm med högt underhållningsvärde. Visst kan man nöja sig där. Men om man börjar skrapa på ytan så kryllar det av unka föreställningar som jag tycker att fler borde ha tagit fasta på. Hur nyskapande är det egentligen med ännu en film om en vit man som kommer in och råd-

dar världen? Om man vill prova nya grepp och revolutionera filmkonsten, varför inte börja med manus? ■

Cecilia Köljing
Frilansskribent

NYTT PÅ DVD

MATS T OLSSON

The Damned United

RECENSION. På 60- å 70-talet var Leeds United ett av Englands hetaste, och fulaste, fotbollslag under ledning av legendariske coachen Don Revie. När Revie avgick övertogs tränarrollen av unge Brian Clough, lika känd för sin stora kåft som sina sportsliga framgångar. Men efter blott 44 dagar

fick Clough sparken på grund av en katastrofal säsongsinledning och olösliga konflikter med spelarna. Det här är filmen om vad som hände under dessa 44 dagar.

Det låter kanske inte så lockande med en biografi om en brittisk fotbollsscoach på 70-talet. Men faktum är att *Damned United* är mycket underhållande, främst tack vare skådespelaren Michael Sheens briljanta porträtt av den färgstarke Clough som var sin egen största fiende. Du behöver inte ens vara särskilt fotbollsintresserad för att uppskatta filmen, även om det självklart hjälper att känna till lite om världens vackraste sport från en epok då den var allt annat än just det.

The Box

RECENSION. Man undrar om Richard Kelly någonsin kommer kunna matcha sin regidebut *Donnie Darko* igen. Med *The Box* har han gjort långfilm av ett gammalt *Twilight Zone*-avsnitt och utforskar människans inneboende egocentricitet med blandade resultat.

Första halvan är ytterst stämningfull, sedan rasar filmen ihop när mystiken konkretiseras i en flummig mix av sciencefiction, religion och vetenskap.

Boondock Saints II

RECENSION. Uppföljaren till 1999 års kultförklarade actionfilm. Det flödar av ironi och påfrestande grabbig stämning. Tack och lov introduceras en cool kvinnlig rollfigur som väger upp all testosteron och levererar repliker som "I'm so fuckin' smart I make smart people look retarded".

